

Foto: Das Sasha - Unsplash

Wie voert het hoogste woord?

Daar staat het. Zwart op wit. 'Ik schitter graag op een podium.' Ik blijf haperen bij dat ene zinnetje in haar motivatiebrief om mee te mogen doen aan de dansauditie. Kan dat wel? Komt dat niet té pocherig over? Tegelijk ben ik ook verbaasd, want onze 11-jarige dochter loopt meestal niet echt over van zelfverzekerdheid.

Maar eigenlijk heeft ze gewoon gelijk. De uren die ze in de dansschool kan doorbrengen, zijn telkens een feest. Op de eerste rij staan in de dansles of optreden voor een volle stadsschouwburg? Geen greintje stress te bespeuren. Mijn hapering zegt dus meer over mezelf dan over haar: mocht ik die motivatiebrief in haar plaats geschreven hebben, dan was ik waarschijnlijk bescheidener geweest. Té bescheiden wellicht. Heel even heb ik eraan gedacht de eerste aanzet voor die motivatiebrief te doen. Maar ze stond erop het zelf te doen. Gelukkig maar.

Laten we kinderen eigenlijk zelf wel genoeg aan het woord als het over henzelf gaat? Praten we niet te veel over hen in plaats van met hen? Geven we hen de kans om iets over zichzelf te schrijven of doen wij dat liever in hun plaats? Niet alleen mijn dochters motivatiebrief deed me hierbij stilstaan, maar ook het artikel van drie onderzoekers aan de UGent op p. 20. In hun artikel nemen ze ons mee in het verhaal van twee jongeren en hun ouders die de overstap van buitengewoon naar gewoon onderwijs namen. We krijgen een verfrissende kijk op inclusietrajecten, net omdat ze vertrekken vanuit het perspectief en de ervaringen van de jongeren en hun ouders zelf. 'Hun stem is vaak afwezig en dat zorgt voor een belangrijk hiaat in onze kennis', schrijven ze. Ik geef ze overschot van gelijk.

Veel leesplezier!

Veerle Germeijs

Hoofdredacteur Caledoscoop

